

[Damsgaard.]

mende finansår — nu også er det eneste rigtige og det eneste saliggørende. Det er det selvfølgelig ikke. Det er udtryk for et niveau. Tallet vil udviklingen uundgåeligt ændre mange gange undervejs, allerede af den grund at de såkaldte selvregulerende kræfter, der tidligere spillede en betydelig rolle i diskussionen, nu spiller en større rolle i virkeligheden end før. Overgangen til kildeskat og de ændringer, som er knyttet dertil, giver nok på den ene side en øget usikkerhed i skønnene både over forskellige loves virkninger og menneskers reaktion herpå, men den styrker sammen med momenten de selvregulerende kræfter derved, at en stærkere stigning i aktiviteten og pengeindkomsterne end forudsat automatisk vil øge statens indtægter og ved uændrede udgifter også kasseoverskuddet. Bliver aktiviteten og stigningen i pengeindkomsterne mindre end forudsat, vil kildeskat og moms på den anden side give staten mindre indtægter og mindre kasseoverskud, altså tendenser, som netop vil stemme overens med den økonomiske politiks behov i disse situationer.

I det hele taget er kasseoverskuddet jo ikke nøglen til den økonomiske politik, men den rest, der bliver tilbage, når alle andre poster er gjort op i regnskabet. I den økonomiske sammenhæng er nøglen snarere skønet over, hvor store stigninger i forbrug og investering produktionen og forholdet til omverdenen tillader os, og kasseoverskuddets opgave er her at fjerne — jeg gentager det, hr. Lysholt Hansen — de tomme penge, der virkede så irriterende ved første behandling — jeg håber, at hr. Lysholt Hansen har forstået meningen med det, og at den er rigtig — de tomme penge, der ikke er reel dækning for, og som, hvis de fik lov til at løbe videre i omsætningen, kunne bringe beskæftigelse, velstand og økonomisk ligevægt yderligere i fare.

Der er alvorlige problemer i dansk økonomi, det drejer sig om den høje rente og underskuddet på betalingsbalancen, men der er efter min bedømmelse ikke grund til panik, også fordi panikforanstaltninger har så ringe udsigt til at nytte. Derimod er det nødvendigt, at regeringen fastholder den linje og den stramning, som bl. a. finanslovsforslaget er udtryk for.

I det hele taget er det værd at bemærke,

at de forslag, der skal rette op på skævhederne i dansk økonomi, allerede er gennemført eller ligger på folketingets bord. Jeg tænker her bl. a. på forslagene vedrørende låneforhold og kapitalmarked, den tilbageholdenhed over for offentlige udgifter, som finanslovsforslaget er udtryk for, udskrivningsprocent osv. Dette at foranstaltningerne er sat i værk, før ulykkerne er sket, er til dels en ny stil i den økonomiske politik, og det skal da indrømmes, at den giver mindre dramatik, end vi tidligere har været udsat for, hvor en ubehagelig opgørelse fra Danmarks Statistik kunne udløse kriseforhandlinger og kriseforanstaltninger, hvis virkninger var dømt til at komme halsende bagefter udviklingen.

Det er godt nyt, at man forudser udviklingen. Der kan selvfølgelig inden for disse hovedlinjer fra tid til anden være behov for justeringer. Den lange vinter og det sene forår havde vel næppe nogen kunnet forudse, og det betyder uundgåeligt en sammenpresning af aktiviteten især inden for bygge- og anlægsvirksomhed. Jeg går ud fra, at regeringen i høj grad er opmærksom på de konsekvenser, dette kan indebære for den økonomiske politik; det har vi jo allerede nu fået besked om at man er gennem det papir, som den højtærede finansminister gav finansudvalget i går, hvor man inden for den offentlige anlægssektor vil prøve på at spare 200-300 mill. kr. Jeg ved ikke, om det må være mig tilladt at føje hertil, efter at jeg har sagt, at man er nødt til at tage hensyn til det, at man skal være opmærksom på, at aktiviteten ikke er lige stor i alle dele af landet, og at man må have opmærksomheden henvendt på det navnlig dér, hvor der går ledig arbejdskraft; det er min opfattelse, at det er bedre, de bestiller noget for de penge, de skal have, for de skal jo nu have næsten lige meget, hvad enten de bestiller noget, eller de går ledige, det er så et helt andet spørgsmål, om det er rimeligt.

Jeg vil gerne til slut stærkt understrege, at den overophedede indkomstudvikling i de kommende måneder ikke har nogen udsigt til at bringe reelle goder, men den kan bringe muligheden for en opretning af betalingsbalancen og dermed på længere sigt den fulde beskæftigelse i fare, fordi den vil afskære os fra at udnytte mulighederne for eksportfremgang. Det bør stå alle ansvarlige